

TVILLINGNÖTTER, f. 3. pl. Tvenne sam-sittande nötter.

TVILLINGRAKETER, m. 3. pl. Två raketer på en kapp.

TVILLINGÄPLEN, n. 4. pl. Tvenne äplen på en stjelk.

TVINA, v. n. 1. Se *Tyna*. *T. bört*, se *För-tvina*.

TVING, n. 3. (snick.) Verktyg, hvarmedelst limmade saker hållas hårdt tillhopa under torkningen.

TVINGA, v. a. 1. o. 3. Impf. *Tvang*; pl. *Tvungo*. Sup. *Tvungit*. Part. pass. *Tvungen*. Ursprungl.: Trycka tillsammans. 1) Med våld, makt, hot eller myndighet förmå till något. *T. en till undergifvenhet, till reson*. Nöden *tvang* honom att göra det. *Han låter ej t. sig*. *T. åf, främ, på, till, ut*, se *Aftvinga*, &c. *T. upp*, tvinga att uppgå, att begifva sig upp. — 2) Genom våldsamt ansträngning drifva, tränga eller på annat sätt utöfva något slags verkning. *T. lärar ur ögonen*. *T. främ, ihöp, i'n, ned, ut*, se *Framtvinga*, &c. *T. igenom*, med kraft tränga, drifva, köra igenom. (Fig.) *T. ned priset*, verka derhån, att priset måste nedgå. *T. sönder*, tränga, bända, spanna sönder. *T. upp*, våldsamt drifva, skjuta, köra upp. (Fig.) *T. upp priset*, verka derhån, att priset måste stiga. — 3) (fig.) Kufva. *T. sina begär*. — *T. sig*, v. r. Göra våld på sig, för att förmå sig till eller afhålla sig ifrån något. *T. sig till tystnad*. *T. sig att le*. *T. sig att ej smaka*, att låta bli något. — *T-nde*, part. akt. o. adj. *T. nödvändighet*. *T. omständigheter*. — *Tvungen*, part. pass. Hvertill man blifvit tvingad eller tvingat sig. *T. ed, lydriad*. *Tvungna lärar*. *T-el löje*. — Brukas äfv. adjektivt och betyder: Tilljord, konstlad, ej naturligt. *T. stil, ställning*. *Tvungna åbörder*. — *Tvingande*, n. 4.

TVINNA, v. a. 1. (af *Två*) Sammanlägga två eller flera trådar och hopsno dem på en spolrock. *T. garn, silke*. *T. upp*, uppsno tvinnad tråd. — *T-d*, part. pass. *T. tråd*. — *Tvinnande*, n. 4.

TVINNARE, m. 3. -ERSKA, f. 1. En, som tvinnar.

TVINNING, f. 2. Förrättning, då man tvinnar.

TVINNMÖL, m. 2. Särskilt maskin för tvinning.

TVINNTRÅD, m. sing. Tvinnad tråd, sytråd.

TVINSJUK, a. 2. (föga brukl.) Se *Trånsjuk*.

TVINSJUKA, f. sing. eller

TVINSOT, m. sing. Kroppens beständiga af-tagande utan betydlig feber.

TVINT, tv'innt, m. 2. Se *Tanagra*.

TVIST, f. 3. 1) Strid med ord eller i skrift. *Börja t. med någon*. *En lärd t.*, om lärda ämnen. *Det är utom all t.*, utom all fråga, otvifvelaktigt. — Bildar sammansättningarna Ord-tvist, Religions-tvist, Rättegångstvist. — *Syn*. Träta, Disput, Debatt, Gräl, Gorm, Käbbel. — 2) Stridighet, söndring i tänkesätt och syften emellan enskilda, partier eller stater. *Det har uppkommit en t. emellan dem*. *Partiernas t-er*. *Dessa båda riken ligga i t. med hvarandra*.

TVIST, m. 3. Se *Trådbrott*.

TVISTA, v. n. 1. (af *Två*) Säges om två eller flera personer, corps, partier, stater o. s. v., då de mot hvarandra förfäktat stridiga meningar, åsigtter, satser, påståenden, fordringar, anspråk, intressen, vare sig att det sker muntligen, skrift-

ligen, inför domare, genom fientliga mått och steg, o. s. v. *T. med någon om en sak*. *T. öfver en fråga*. *T. inför rätta*. *Dessa makter ha länge t-t om besittningen af ön*. *De t. om, hvilken som skall göra det*. — *Syn*. Träta, Disputera, Debattera, Gräla, Dragas, Gorma, Nappas. — *T-nde*, part. pres. o. adj. *T. parter*. — *Tvistande*, n. 4.

TVISTEFRÖ, n. 4. (fig.) Orsak, anledning till tvist.

TVISTEMÅL, n. 3. Rättegångsmål, då parter tvista med hvarandra om något, som är föremål för civillagens tillämpning.

TVISTEPARK, m. 3. Jagtpark, hvars besittning är omtvistad.

TVISTGULD, n. sing. Bladguld, som slås af förgyldt silfver.

TVISTIG, a. 2. 1) Som är föremål för tvist, omtvistad, underkastad tvist, stridig, tvifvelaktig. *Saken är t. Göra t.*, underkasta tvist, bestrida. *Göra en något t-t*, bestrida en något. — 2) (mindre brukl.) Fallen för tvist.

TVISTIGHET, f. 3. Strid angående olika meningar, motsatta anspråk, fordringar eller intressen. — *Syn*. Strid, Disput, Söndring, Miss-hällighet.

TVISTÄMNE, n. 4. Ämne, föremål för tvist.

TVUNGEN, se *Tvinga*.

TVUNGET, adv. 1) Med tvång, genom viljans betvingande, ej frivilligt. *Skratta, le t.* — 2) Tillgjordt, konstladt, ej naturligt. *Draperi, som sitter t. Föra sig t.*

TVÅ, v. a. 2. ell. **TVAGA**, v. 3. Ind. pres. *Tvår*, sällan *Tvager*. Impf. *Tvådde*, föråldr. *Tvog*. Sup. *Tvogit* och *Tvått*. Part. akt. *Tvående*. Part. pass. *Tvagen* och *Tvådd*. Se *Tvåtta*. Brukas i fråga om kroppens tvättning, men äfv. figurligt. *T. ett barn*. (Fig.) *T. sina händer i oskuld*, förklara, att man har ingen del i ett brott, en förbrutelse, ett fel. *T. åf*, se *Aftvå*.

TVÅ, grundtal. En och en tillhopa; dubbla antalet af ett. *T. gånger*. *T. fot lång*. *Hålla t. mot ett*, vid vadhållning våga dubbelt så mycket som den man håller emot. *T. och t.*, två i sender. *T. herrar och en narr*, ett sällskapsspel. (Fam.) *Det skola vi bli t. om*, det sätter jag mig emot. — Se f. 6. *Tvenne* och *Tu*. — *Ss. Tvåarmad, -bent, -blommig, -delad* ell. *-delt, -flikig, -färgad, -hjulig, -hörnig, -klufven, -knölig, -mastad, -sidig, -skalig, -spetsig, -taggig, -landad, -trådig*.

TVÅÅ, f. 1. 1) Sifra, som betecknar talet två. — 2) Kort med två tecken eller s. k. ögon.

TVÅÅXLIG, a. 2. (om kristaller) Som har två axlar.

TVÅBLADIG, a. 2. Som har två blad. Säges om blommor, örter, knifvar o. d.

TVÅBYGGARE, m. 3. (bot.) Växt, som hör till klassen Diocia.

TVÅDUBBEL, **TVÅDUBBELT**, se *Dubbel, Dubbell*.

TVÅDÄCKAD, a. 2. (om fartyg) Som har två däck.

TVÅDÄCKARE, m. 3. Tvådäckt fartyg.

TVÅENDEL, tvåenndel, m. 2. Del, som utgör hälften af ett helt. *Tre t-ar*, en och en half. (I musik) *T-s takt*, half takt. *En trettiotvåendel*, halva valören af en sextondels not.

TVÅFALDIG, a. 2. Se *Dubbel*.

TVÅFALDIGT eller **TVÅFALDT**, adv. Se *Dubbell*.